

ци.

Нећу се одважити да упитам да ли су многи од нас „оставили све“ (Мт. 19, 27; Мк. 10, 28; Лк. 18, 28), да би следовали Исусу Христу. Признајући своју несавршеност и недостојност, не дајем себи за право да испитујем о ономе што Господ захтева тек од неких, који желе да буду савршени: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу, па хајде за мнош.“ (Мт. 19, 21).

Уколико нисмо оставили све ради Христа на самом делу, испуњавамо ли ово макар делимично намером и жељом? Да ли ти икада срце каже: колико још тога имам у свету, у поређењу са оним што је неопходно потребно за овај привремени живот! Како се због овога обременујемо бригама! Како се губимо у разонодама! Господе, који си осиромашило мене ради, даруј ми да будем причасник Твога светог и спасоносног сиромаштва, да оставим мисаоне бриге, да оставим чулна задовољства. Како пуно и како живо још увек волим овај пролазни свет и како бивам свезан, час гвозденим оковима огорчене љубави, час златним оковима љубави задовољаване узајамношћу и доброчинством (које велим да ми буде узвраћено) и како ме и једни и други окови подижу на путу божанске љубави. Господе, Који си нас тако заволео, да си душу своју за нас положио, помози ми, да ради љубави према Теби, поставим меру љубави природној, да умр-

твим љубав пристрасну, да замрзим своју душу која Те недовољно воли, да чиста љубав Светога Духа Твога „да ми крила као голубу, да полетим и почињем“ (уп. Пс. 54, 7) у Теби, једино у Теби!

Али, да те сама ова осећања не би прелестила привидом или неодлучним поривом одрицања од ствари: погледај и запази, да ли си ти заиста оставио ма шта ради Бога, а нараочито оно чиме се највише искушава склоност ка доминацији. „Аврам беше богат веома“ (Пост. 13, 2), и није одбацио своје богатство. Али када ради љубави према Богу, није поштедео ни свога вољеног сина, тада није било никакве сумње да је он спреман да ради Бога жртвује све што има, без остатка. Уколико ти, пак, при надахнућу да служиш Богу, при исказивању спремности да ради Њега жртвујеш све, у стварности ниси му дао ништа од онога, за шта се везала твоја љубав, онда су твоја спремност и твоја жеља веома сумњиви. Уколико још ниси оставио ништа у овоме свету, заправо ниси учинио ни један корак ходећи за Христом, ни један корак на путу ка небу.

Призови нас, Господе, Твојом сведелатном речју, да те следимо, и надахни нас искреним осећањем остављања свега ради Тебе јединога, да све нађемо у Теби, и да се и ми сами нађемо у љубави Твојој. Амин.



манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила



ДРУГА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св. муч. Мануел, Савел и Исмаил

Мф. 4:18-23, зч. 9; Рим. 2:10-16, зч. 81.

св. свети Филарет Дроздов

БЕСЕДА НА ДРУГУ НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

А они одмах оставише лађу и оца својега и идохоше за Њим (Мт. 4, 22).

У Јеванђељу се истовремено сусрећемо са четворицом људи који су све што су имали, на чему су заснивали своје благостање, што су у свету волели, оставили, да би следовали за Исусом Христом, Који није имао где главу склонити.

Диван пример силе која делује кроз реч Христову! Јер једна Христова реч: „Хајдете за мнош!“; повукла је за Њим Петра, Андреја, Јакова, Јована, невидљивом, али неодољивом силом, слично као што магнет неком тајанственом силом привлачи гвозђе себи.

Зачуђујући је и пример вере с којом су апостоли прихватили реч Христову, која је, по објашњењу другог Апостола, не би користила уколико би остала само „реч ушију“, и не би била „растворена вером оних који је чуше“ (Јевр. 4, 2)! Јер, премда је Господ и оснажио потребу за Њим, величанственим обећањем, да ће рибаре начинити „ловцима људи“ (Мт. 4, 19); али

ово велико обећање је било исто тако тешко разумети и прихватити, као и оставити малу имовину, наизглед неопходну, као и утеху, наизглед нераздвојну од саме људске природе.

Ипак, да ли нам је овај необични јеванђељски приказ дат само да би смо се чудили? Хоћемо ли се задовољити са тиме да останемо побожни посматрачи ових одлучних Христових следбеника, или треба да и ми овим истим корацама пођемо за Христом, Који и јесте једини и њихов и наш Наставник и Путевођ? Не треба ли да и ми нешто „оставимо, да би смо постали истински Христови следбеници? Размислимо мало о овоме.

Треба да размотримо који је суштински узрок тога да су свети Апостоли тако одлучно све оставили, да би ишли за Христом. Хоћемо ли рећи да је то била безгранична моћ Христове речи? Заиста, реч Христова, будући да је реч Божија, делује безгранично моћно; ипак, она никада не

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

делује узалуд: дакле, овим се не даје одговор на постављено питање, већ се оно преиначује у друго: ради чега је реч Христова деловала на апостоле тако силно, да их отргне од свега за шта су они могли бити привезани по не-

служењем дужни да читав свет приведу Богу, управо њих и једино њих, осудимо да изгубе читав свет, док себи самима дајемо за право да се тим више користимо овим светом, што смо мање ко-рисни Царству Божијем? Неће

У сваком случају, Бог поступа управо тако. Он нас поштује у сваком тренутку нашег живота. Даје нам слободу кретања. И не свети нам се. Дозвољава ти да учиниш свој грех, да се удалиш од Њега, и шта ти каже? Сваког дана излази сунце и сија целом свету! Сунце је љубав – зар не? Сваког дана кад излази сунце Господ као да ти поново каже: «И данас сам испуњен љубављу према теби. Дарујем ти нови дан. Не просто зато да би ти појео свој доручак и да би започео дан у радости и тако даље, већ да би то прихватио и размислио: то што сам данас жив значи да ме Господ воли.» Мене. Мене, који сам јуче тону у свом егоизму, злоби, љубомори, осветољубивости, радозналости и осудама. Учинио сам много тога што је задовољило мој нарцизам, моје самољубље и моје пороке. И без обзира на то, Христос је поново извео Своје сунце и ја сам угледао светлост и нови дан!

Шта Христос говори свим овим? «И данас те поново волим. Нека си јуче био онакав какав си био. Али данас ти дајем могућност да поново начиниш свој избор.» Христос каже: «И кад пада киша, она не разликује и пада и на добре и на зле.» Она кваси све. Кваси све куће, све ливаде. Киша пада на све. Видиш ли? «Будите милосрдни као што је милосрдан и ваш Отац» (Лк. 6: 36). Односно, имај милосрђе, самилост и љубав према свему, доброту и разумевање. Како су то изванредне особине!

архимандрит Андреј Конанос

кој неопходности, па чак и по самој природи и закону? Хоћемо ли, пак, рећи, да је ово било нарочито потребно апостолима, који су били послани да проповедају Јеванђеље свакој твари, да их ништа од створеног не привезује нарочито за себе, да их не задржава, не одвлачи њихову пажњу, која је требала да буде усредсређена на спасење читавог света? Може се рећи да је то тако, међутим да ли је праведно уколико ове људе који су својим

ли наша савест устати против овога расуђивања? Не покреће ли нас ово на закључак да уколико су изабрани, свети, ближњи, пријатељи, браћа, сапрестолници Христови морали да оставе, изгубе, одбаце, презру, омрзну, заборава све у свету, да би стекли Јединога Христа, и Њему јединоме припадали, колико смо више ми, недостојне слуге Његове, готово одбачене, обавезни да принесемо неку сличну, премда и мање употпуњену и савршену

жртву вере у Њега, љубави према Њему, Његовој речи и Његовим заповестима?

Уколико неко и може посумњати, да ли је овај закључак прави-лан, оставимо, колико је то могуће, и само мудровање, заједно са свиме осталим што треба оставити Христа ради, и послушајмо саме Христове речи, које свакако не треба изоставити ни у ком случају. Оне овако гласе: „Ако неко дође к Мени и не мрзи оца својега и матер, и жену и дјецу и браћу и сестре, па и живот свој, не може бити Мој ученик“ (Лк. 14, 26). Де не бисте помислили да се ова строга реченица односи једино на избране ученике или Апостоле, свети Јеванђелист није пропустио да са прецизношћу претходно објасни коме је она упућена. „Ићаше пак“, каже се, „с њиме мноштво народа, и обазревши се рече им“ (Лк. 14, 25). Дакле, ова наредба се не односи на само неколико изабраника, већ на све без изузетка, да не може бити Христов ученик онај ко не „остави“ или не „замрзи“ све оно, по природи пријатно, односно снажном љубављу према Богу не победи и надјача љубав према свему ономе што воли изван Бога.

Али ради чега, можда ће се неко запитати, ове жртве лишавања ради Бога, Који кроз њих ништа не добија? Није својствено Богу, као сведовољном и свеблагом, да нас чега лишава јер му је потребно нешто; Он сам све даје и свима дарује. Али Он и не тражи (од нас) никаква лишавања ради Се-

бе, а човек их никако не може заобићи, да би задобио нешто боље. Ово јасно показује слика представљена у Јеванђељу. Господ апостолима не говори: оставите мреже, оставите лађу и оца свога. Он их једноставно позива: „Хајдете за Мном“. Али када они усхтеју да испуне ову реч, да следе овоме позиву, показује се да ово морају започети остављањем својих мрежа, своје лађе и оца свога. Уколико они не би оставили мреже, лађу, оца, не би ни кренули за Исусом. Онај ко жели да плови, најпре треба да одведе, или још брже, да пресече уже којом је његова лађа привезана за обалу. Онај ко заиста жели да се налази на путу ка небу, тај неизоставно треба или постепено, да уз пажњу и напор развезже или, уколико се плаши да ће закасни-ти, и ако у себи осећа да има довољно снаге, тада да одлучним ударцем пресече све страсне привезаности за земаљско. Неопходно је ослободити се од похоте тела да би се предали сили духа. Треба ногама погазити све земаљско, да би мудровали о ономе што је горе. Треба из срца ишчупати свет, да би се у њему нашло довољно простора за безграничну љубав према бескрајноме Богу.

Ето, хришћанине, једног од фундаменталних хришћанских учења, које нам је (због своје важности) и изложено скоро па на почетку Јеванђелског живота Апостола. Зато нећемо захтевати ништа претерано уколико Вам предложимо да пред сопственом савешћу испитате себе, колико сте успеха испољили у овој нау-